

סיפורי צדיקים

גליון 364
שנה ח' תשע"ט

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תודה למשפחת קליימן על האישיור לשריתוש בתמונה

סיפורי חז"ל

בהעלותך את הנרות

אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, לא בשביל שאני צריך נרות הוזהרתיך על הנרות, אלא לזכותכם, שהקדוש ברוך הוא לא צריך לנרות של בשר ודם. תדע, כשאדם בונה בית עושין חלונות צרות מבחוץ ורחבות מבפנים, כדי שיהא האור נכנס מבחוץ ומאיר בפנים. שלמה כשבנה בית המקדש לא עשה כך, אלא עשה חלונות צרות מבפנים ורחבות מבחוץ, כדי שיהא האור יוצא מבית המקדש ומאיר לחוץ, להראות שכולו אור ואינו צריך לאורם. אמר הקב"ה, עיניי שיש בך יש בתוכן לבן ושחור ואין אתה רואה מתוך הלבן אלא מתוך השחור, ומה אם עיניך אין אתה רואה אלא מתוך השחור, הקב"ה שכולו אורה הוא צריך לאורה שלכם? ועוד, בשר ודם מדליק נר מנר דלוק, שמא יכול להדליק נר מתוך חושך? ואני בשעה שהעולם היה תהו ובהו וחושך על פני תהום, אמרתי יהי אור, ויהי אור, מתוך החושך הוצאתי אורה, ואני צריך לאורה שלכם? אמר הקב"ה, אם אתם זהירים להדליק את הנרות לפני, אני מאיר לכם אורה גדולה לעתיד לבוא.

(במד"ר טו א)

פרשת השבוע

שום? ענה רבי משולם ואמר, ישמעו אזניך מה שפיך מדבר, שהרי פעם אחת לא הביאו לך שום ומיד כעסת, ואילו בני ישראל היו רגילים לאכול במצרים מאכלים אלו זמן מרובה כל כך, והנה היו במדבר ארבעים שנה והיו אוכלים רק מן בלי לטעום שום קטן ולכן התלוננו. אמר לו המלך יפה דברת, דברך אמת ותורתכם אמת.

והאיש משה עניו מאד מכל האדם
וגו' (י"ב - ג)

מסופר על הרה"ק רבי מיכל מזאלטשוב זיע"א ששאל: מדוע בכל התורה לא מצינו בין מצוותיה את מדת הענוה? ורק מצינו ששיבחו את משה רבינו בזה. והרי מדה זו שקולה כנגד הכל, ולמה לא נמנית בין מצוות התורה? והשיב, שיסוד הענוה הוא, שיהיה האדם קטן בעיניו ויחזיק עצמו לאין ולכלום. ואם יחפוץ לקיים בזה מצוה, וגם יאמר לשם יחוד, אם כן זו איננה ענוה אמיתית אחרי שחושב עצמו שהוא משהו ומקיים בה מצוה.

זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם וגו' ואת השומים (י"א - ח) מעשה היה ברבנו משולם שהיה רופאו של המלך. שאלו המלך לאמר נראה שאבותיך היו כפויי טובה ולא מצא חן בעינייהם הטוב שנתן להם הקדוש ברוך הוא, שהרי היה להם מן שהוריד להם הקדוש ברוך הוא מן השמים שהיה בו טעם מעדני מלכים כפי שידוע לכל העולם, אם כן למה התלוננו וביקשו קישואים ושומים שהם מאכלי הפחותים? ענה רבי משולם ואמר למלך, אדוני המלך, למחר אשיב לך תשובה. הלך רבי משולם אצל השר שהיה ממונה על מאכלי המלך ואמר לו, יודע אני שהמלך רגיל לאכול אחרי סעודתו שום קטן, מעכשיו אל תוסיף לתת לו עוד שום, כי אני רופאו ויודע שהדבר מזיק לו, וכן עשה אותו שר כפי שצוהו הרופא, ולמחרת לא הביא לשולחן שומים. כשראה המלך לאחר הסעודה שאין מביאים לו שום כפי הרגלו, כעס מאד ואמר, למה לא הבאתם לי שום? השיב לו השר ואמר בפקודת רופאך. אמר המלך לרופאו למה פקדת על השר שלא להביא

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 8:29 ת"א: 8:31 ר"ת: 9:01

פרשת בהעלותך

זמני כניסת השבת
ירושלים: 7:10 ת"א: 7:26

הנדיב הצדיק שהסתיר את צדקותו

טיב מעשה זה שלפנינו מסופר בגירסאות שונות, והנני מספרו בזה כפי שקיבלתי מכבוד אמי מורתי עליה השלום. באחת העיירות התגוררו שני יהודים נגידיים מפורסמים, האחד יצא שמו לתיילה ולשבח, ואילו השני בהיפך הגמור לקללה ולא לברכה. הראשון היה אמנם בעל פונדק פשוט ביותר, אבל נדיבות לבו התפרסמה בכל העיר וגלילתיה, בהיותו מכניס אורחים גדול. הוא הקים על יד הפונדק "בית הכנסת אורחים", שהיה מיועד לכל מאן דבעי, כל יהודי שהדפק על דלתותיו קיבל אש"ל מלא חינם אין כסף! הארוחות הוגשו שלוש פעמים ביום כיד המלך, ומשרתים מיוחדים מטעם הנגיד דאגו כל העת לטובתם של האורחים הרבים שגדשו את המקום, ניקו את החדרים ואת אולמות האוכל, החליפו את המצעים ואת המגבות, והכל נעשה במיטב השרות ממש כבבית מלון של חמישה כוכבים, רק בהבדל קטן בענין התשלום. שאם בבית המלון – על כוס מים פשוטה שבלובי יש לשלם מחיר מלא, היה כאן הכל בחינם גמור, לשם מצות הכנסת אורחים בלבד. ואם לא די בזה, הרי כשנפרדו מן המארח הדגול בברכת 'ישר כח' היה משלשל ביד 'נתינה' חשובה והוגנת שיהיה להמשך הדרך.

חברו השני לעומתו, שהתפרסם גם הוא בכל הגלילות סביב, היה זה כאמור מהסיבה ההפוכה בדיוק. בזכות קמצנותו הגדולה – הוא היה יהודי עשיר, גביר אדיר, יעקב שמו, סוחר ותיק בעל עסקים מסועפים במדינות שונות, אבל כמידת עשרו כן גודל קמצנותו, ולא תרם אף פרוטה אחת לצדקה! הכל ידעו שבארמונו של 'יעקל קמצן' לא מומלץ להתנסות בבקשת נדבה, הוא היה מגרש את מתדפקים על דלתותיו בבושת פנים! לא פלא אפוא שהיו יהודי העיר שונאים אותו, ומתרחקים ממנו תמיד. עד כדי כך הגיעה מידת קמצנותו, כאשר לרגל עסקיו היה עובר בדרכים על פני ערים ומדינות שונות בעולם – ובימים ההם בטרם עידן הדואר המפותח כבימינו, היו מעבירים כספים ממקום למקום על ידי הסוחרים הללו שזעו בדרכים, תמורת אחוזים מסוימים – הגביר הקמצן דנן היה גובה בשכרו מחיר גבוה ומפולפל ביותר. בכל פעם שחזר מנסיעותיו היה מביא עמו כמה מעטפות תפוחות וגדושות שנשלחו עבור תושבי העיר, וגובה את שכרו הגבוה. במיוחד יצא שמו לשמצה, על כך שגם מאלמנות ומעניים ומאנשים שאין הפרוטה מצויה בכיסם – היה גובה את אותו מחיר גבוה ביותר. רוב המעטפות היו הרי מיועדות דוקא לנצרכים הללו. היה יעקל הסוחר מגיע לבית האלמנה או העני הנמען, מגיש את המעטפה המרשרשת, ודורש במפגיע את שכרו בנתח הגון. האלמנות והעניים כעסו מאד על החלק הנכבד שהותיר לעצמו משלהם, "וכי אין בלבך שום רגש של רחמנות?" התריסו כנגדו – אך יעקב הקמצן היה גם עקשן מובהק, ולא יותר על פרוטה מדמי סרסורו! כל תחנוניהם נפלו על אוזניים ערלות, "אם אין תשלום, אין מעטפה!" פסק, "מחזיר אני תכף את הכסף לשולח!" בליט ברירה נאלצו לשלם לו כדרישתו, השנאה נגדו גברה והלכה, עד שמרוב שנאה ובוז שהתרחקו ממנו בני העיר, כינו אותו כולם "יעקל גוי", על שאין בלבו שום רגש יהודי, והתנהגותו כמו של גוי, רחמנא ליצלן. כך יצא שמו של 'יעקל גוי' לשמצה לקללה ולמרמס בפי כל. כך התרגלו להם בני העיר בשגרת חייהם בצל שני הנגידיים ההפוכים באופים מקצה לקצה. כשהראשון מחזיק ותומך תמיד בכל קופות העיר, ואילו השני מתנכר, מתקמצן ומתרחק יותר ויותר מחברתם של אנשים.

ויהי היום, והנה הגיע קיצו של 'יעקל גוי' להשיב נשמתו אל צור מחצבתה. בפטירתו לא הויל איש דמעה, הכל נדו לקמצן אכזר זה. מרוב שנאה ומרירות שחשו כנגדו. בליט ברירה נאלצו להקצות לו פינה נידחת בפאתי בית החיים. על מצבתו רשמו ברוב שנאתם עליו: "פה נטמן יעקב גוי". עד מהרה נשכח שמו של 'יעקל קמצן' נאלח זה מלב אנשי העיר. כולם שמחו להתפטר ממנו, וחסרונו לא כאב לאף אחד – מלבד אולי לאותם אלמנות ועניים שהיה מעביר אליהם את מעטפות הדואר שנשלחו עבורם. אך גם הם לא הצטערו הרבה, עד מהרה ימצא סוחר דוור מחליף, חשבו שלבטח גם יוריד את המחירים הגבוהים והמופרכים שנגס אותו קמצן גוי. חלפה תקופה, והנה התגלו בעיות בתפקוד 'בית הכנסת אורחים' המפורסם, עד שיום בהיר אחד הוא נסגר על מנעול ובריח. כמו כן גם קופות הצדקה הרבות, שעל ידיהן היה מפור ותומך בעניים רבים ובמוסדות תורה וחסד, כולן נסגרו בוז אחר זו. הפונדקאי הכריז על פשיטת רגל, ובבת אחת איבדו בני העיר תומך חשוב ונלהב מעמודי התווך של כל ענייני הצדקה שבעיר. כראות רב העיר את תוצאות פשיטת הרגל של הפונדקאי, חש הוא שמהו אינו כשורה כאן, – מה קרה פתאום שהכל נפסק בבת אחת? הרהר הרב, אולי זקוק האיש לעזרה או ליעוץ? הומינו אליו לשיחה.

כשהגיע הנדיב לבית הרב, שאלו בחביבות: "אמור נא לי, יקירי, מה קורה לאחרונה בעסקיך? שמא נפלו המניות שלך? אולי זקוק אתה לעזרה או הלוואה כספית?" "לא!" ענה האיש נחרצות, "ברוך השם אינני זקוק כרגע לשום עזרה או הלוואה! הפונדק שלי ממשיך לתפקד כרגיל ופרנסתי מצויה ממכירת יין שרף לתושבי הסביבה, רק את 'בית הכנסת אורחים' אינני מסוגל יותר להחזיק, לצערי. וכן לאחרונה נאלצתי, לדאבוני, לקצץ בתרומותי ובתמיכותי בקופות העיר השונות, קשה לי לדבר על זה, אבל כבר אמר החכם: 'ההכרח לא יגונה', ולעת עתה מוכרח אני להפסיק את תרומותי השונות לצדקה, וכן 'בית הכנסת אורחים' ישאר סגור!" "אבל מדוע?" נזעק הרב, "הרי יודע אתה היטב כמה חיוני חשוב הוא בית גדול זה בעירנו. כבר אמר החכם מכל אדם (משלי יב, כה) 'דאגה בלב איש ישיחנה', אולי נמצא עצה להוציאך מן הסכר, ולהעלותך על דרך המלך?" הפציר הרב. אבל האיש לא נענה, "כבר אמרתי, שברוך השם אינני זקוק לשום עזרה, פרנסתי ופרנסת בני ביתי מצויה מבית המזיגה. ואבקש נא מאד לא להכביד עלי בשאלות נוקבות, כי מנוע אני מלדבר בנידון!" חתם האיש, לפליאתו של הרב. משראה הרב שאין הענין פשוט החליט שאין מנוס מחקירת הדברים לאשורם.

"שמע נא" פנה אל האיש בתוקף, "הבעיה שלפנינו איננה פרטית שלך בלבד, היא בעיה ציבורית הנוגעת לכל בני העיר! בתוקף סמכותי כרב העיר עלי לדאוג לשלומם ולטובתם, לפיכך מוכרח אתה לשתף אותי בנסיבות שגרמו לכל הירידה הדרסטית הזו!" מתחילה חתם האיש את פיו, לא אבה לספר כלום, והתעקש לשמור על זכות השתיקה. אך לאחר הפצרות מרובות נשבר האיש, ואמר: "אגלה בפני הרב את האמת, שמעולם לא הייתי לא נגיד ולא עשיר, בכדי שאוכל בכוחות עצמי להחזיק 'בית הכנסת אורחים' ענק שכזה, ובוודאי שלא לתמוך בצדקות הרבות שפזרת! הפונדק הקטן שברשותי יש בו בקושי כדי פרנסת משפחתי בלבד, אך קיבלתי את כל הסכומים האדירים הללו מאיש אחד, שמכספו החזקתי את כל המפעל הזה, כשקיבלתי על כך גם 'משכורת' נאה, עבור טרחתי הרבה בענייני תמיכותי הרבות ובניהול 'בית הכנסת אורחים', והנה לאחרונה פסקו כל תמיכותי של האיש, ולכן נאלצתי להפסיק הכל!" "ומי הוא אותו נדיב נסתר?" שאל הרב.

משל ונמשל

תן חייו קטן

משל לאיש כפרי, שבאחד הימים קיבל מכתב מדודו, אחי אביו. במכתב הוא מזמין אותו להגיע אל העיר הגדולה לביקור. בן הכפר עמד נרעש ונרגש מול הזדמנות הפו שנפלה בחלקו. מיהר ושיתף את חבריו ואת ידידיו בחוויה הגדולה שנודמנה לו. הללו השפילו את עיניהם בקנאה. משטיים את עסקיו, רתם את סוסו לעגלה, נפרד ממשפחתו, מחבריו ומידידיו, ויצא לדרך. כפרים ועיירות חלפו ביעף על פניו, אך הוא לא התמהמה. הן פניו מועדות אל העיר הגדולה. כשהגיע אל שערי העיר, ירד מהעגלה ולאחר חיפוש מצא את הבית של דודו. עיף ומותש עמד לרגע, נשען ליד שער הבית. בעודו משעיין את גבו אל הקיר, שמע זמזום עצבני. הוא ניחר בבהלה הצידה, שמא חריד מרביצו בעל חיים מאיים. והנה, נפתחה הדלת, ודודו, ששנים רבות לא ראה אותו, קיבל את פניו והובילו אחר כבוד אל הבית פנימה. "גש נא אל הכיור ושטוף את פניך ואת ידיך", אמר לו הדוד. הוא ניגש, אולם כעבור דקה חזר: "סלח לי דוד יקר, אבל המים אזלו מן הכיור". הדוד חיך מתמימותו של הכפרי, ניגש אל הכיור ופתח את הברז למול עיניו הנדהמות, והמים זרמו למרבה הפלא של האיש. גם האכילה לא היתה מלאכה פשוטה כלל וכלל. לא רגיל היה לאכול בכפית ובמולג, ודקר את עצמו, עד שהצליח להכניס לפיו משהו מן הצלחת. כוחותיו לא הסכינו לחידושים כה רבים. משהראה לו הדוד את חדרו, נכנס וסגר אחריו את הדלת. והנה, הוא ראה מולו דמות אדם. לרגע רגז על דודו שהכניסו לחדר משותף עם אדם מכוער שכזה, אולם לאחר מחשבה שנייה ביקש להראות לאותו פולש כי הוא אחיינו של בעל הבית. עמד ושרבב את לשונו למול אותו אדם. לתדהמתו, ברוב חוצפתו, ההיך הלה ושרבב אף הוא לשון כנגדו. התכעס וביקש להרים את אגרופו, אולם הלה, שמגושם היה, הרים אף הוא את אגרופו. עמד בפרצוף נזעם, ואף הלה עמד כך כנגדו. "דיו! צעק בקול. לשמע הצעקה נבהל דודו ומיהר אל החדר. ראה את אחיינו עומד נזעם כולו, ומאיים באגרופו. "מה קרה?" שאל הדוד. "למה זה הכנסתני לחדר אחד עם מכוער ועצבני שכזה?" התרעם בן הכפר. הדוד חיך בהבנה: "ודאי אתה הוא זה שהתחלת במריבה. נסה נא להתפייס ותראה מה יהיה". משראה כי אחיינו מהסס, אמר: "תן חייו קטן". חיך הכפרי, והנה אף האיש שכנגדו חיך. חיך הכפרי חיך עמוק יותר, והלה הגדיל את חיובו. ביקש להתפייס כדרכם של ידידים, וניגש ללחוץ את ידו. התקדם צעד אחר צעד, הושיט את ידו, ונתקל בזוכית.

הנמשל: אדם עומד מול ידידו ותמה על החמצת הפנים, על חוסר ההארה, על הזלזול ועל העצבנות. כדאי לו לנסות את דברי שלמה המלך, החכם מכל האדם, שאמר: "כמים הפנים לפנים, כן לב האדם". הניסוי יצליח למעלה מהמשוער.

(מתוך מאמר)

"זאת לא אוכל לגלות בשום פנים ואופן!" ענה האיש, "מאחר שאני מושבע ועומד בשבועה חמורה שלא לגלות שמך דבר מזהותו של האיש! בקושי גדול הוציא הרב ממני את עצם הסוד שיש כאן תומך נסתר, אבל מעבר לזה לא אוכל להוסיף בשום אופן! האיש היה נחרץ מאד בסירובו לגלות, אבל הרב לא הסכים לוותר בדבר. הוא ערך לו התרת נדרים ושבועות, וגזר עליו ב'גזירת רב' מרא דאתרא שהוא חייב לגלות את אוננו לטובת הציבור, ולהודיע בדיוק את זהותו של האיש! לא נותרה כל ברירה בפני הפונדקי, ואמר: "רואה אני שמוכרח אני לגלות את סוד חייו! ואקווה שלא יהיה לאיש תרעומת בדבר, להוי נא ידוע בפני כבוד הרב, שכל מה שתולים בי העשירות וההילה, אין כל הכבוד הזה אלא משל 'יעקל גוי' הקמצן המפורסם, שלא היה אלא 'צדיק נסתר' ביותר, שהסתיר את כל צדקותיו בחכמה מופלאה. הוא אהב והשתוקק מאד לבזיונות והשפלות שספג כנודע מהארי"ז"ל גודל הטובה הבאה לאדם ברוחניות ובגשמיות על ידי קבלת הבזיונות באהבה. כל אותן תמיכות וצדקות הגדולות שתמכתי בבני קהילתנו, ובודאי בענין 'בית הכנסת אורחים' דגן וכל צרכיו, הכל מתרומותיו הנסתרות של 'יעקל קמצן', אשר השביעני בשבועה חמורה שלא לגלות את סודו! וכן כל אותן 'מעטפות' שהביא באמתחתו 'כאילו' מנדיבי עם רחוקים, לא היו אלא מכיסו, וכדי להסתיר את תרומתו תלה אותן במשלוח נדיבים שמרוקו. ברצונו לזכות במנה גדושה של חרפות וקללות, היה 'גובה' בשכרו מתוך כספו. נתח הגון באחווים גבוהים ביותר." בשמוע הרב כל זאת, נדהם והשתומם עד מאד, שכן התברר עתה שאין אותו קמצן גוי, אלא צדיק נסתר ירא ה' מרבים, שהסתיר את צדקותו במעטה של רשעות וקמצנות.

למחרת קרא הרב עצרת רבתי, והודיע לכל אנשי העיר שהוא יערך הספד גדול על "הרב הצדיק הנסתר הקדוש והטהור, הנקרא רבי יעקל גוי" כמובן היו הכל מסוקרנים מאד לדעת ולהבין: מה קורה כאן? כיצד נתהפך אותו קמצן רשע אכזרי פתאום לרב צדיק קדוש וטהור?! סיפר הרב בפני אנשי הקהילה את כל האמת, והודיעם מי ומי היה מיטיבם הגדול. הוא הרים קולו בבכי ובזעקה, על ש"נודע עתה שזילזלנו באדם גדול מאוד, ורדפנו את מיטיבנו הגדול, ועתה שומה עלינו להתחרט בדבר בכל לב, ולבקש מחילה מן האדם הגדול". הלכו כל בני העיר יחדיו בהכנעה וברגשי חרטה עמוקים, לבקשת מחילה ברוב עם. באותו מעמד רצו לתקן את אשר ביזו וביקשו להחליף עבורו מצבה חדשה במקום אותה מצבה שנרשם עליה שהיה "קמצן", אך הרב אמר, שיש להשאיר תיבת 'קמצן' במצבתו, כי הוא היה 'קמצן' מהנאות עולם הזה והבליו, ולא השאיר בשביל עצמו כלום. את הכל פיזר נתן לאביונים. אולם על תיבת 'גוי' הרשומה במצבה הסתפק הרב אם ניתן להשאיר כך מצבת איש יהודי, וביקש להתישב בדבר. באותו לילה התגלה אל הרב, רבי יעקב בעצמו, וביקש ממנו להשאיר תיבת "גוי" על מתכונתה, כי נעשה מזה 'קורת רוח' גדול בשמים, עד שנהנו בפמליא של מעלה בערמת הסתרנו הנפלאה את מעשיו, עד שכבר כינוהו כולם בשם "גוי". ציווה אפוא הרב להוסיף תיבת "קדוש", וכך נשאר חרוט באותה מצבה לדורות עולם: "פה נטמן יעקב גוי קדוש!"

(עפ"י הספר 'טיב המעשיות')

צ'ין אדם לחברו

להקשיב ולהאזין לכל יהודי
 כותב הרה"ק רבי צבי אלימלך
 בעל הספר הקדוש "בני יששכר".
 "כשאדם מקשיב לאנשים אחרים
 ושומע את כל צרותיהם
 ומצוקותיהם, הקב"ה שמח כל כך
 במעשה הזה, עד אשר הוא דואג
 שלאדם שהקשיב לו, לא יהיו
 כאלו צרות, בעבור שהקשיב
 ללבו של אחרים.

להקשיב לשני עם כל הסבלנות
 מסופר: ישיבת מועצת גדולי
 התורה שבה היה אמור הגה"ק
 רבי משה פיינשטיין זיע"א
 להשתתף לראשונה כיושב ראש,
 נועדה להתקיים מיד בתום
 שיעורו ותפילת מנחה בתפארת
 ירושלים. מחוץ לכותלי הישיבה
 המתינה לו מכונית. עם תום
 תפילת מנחה הקיפוהו תלמידיו
 כדי ללוותו החוצה ללא עיכוב,
 מאחר וחברים אחרים של מועצת
 גדולי התורה כבר המתינו לו שם.
 בעמדו להיכנס למכונית פנה
 אליו עני בבקשת צדקה, רבי משה
 שלף מארנקו כמה מטבעות ונתנם
 למבקש, אך הלה טרם סיים ופתח
 בשיחה עם רבי משה בעוד הנהג
 הממתין והתלמידים מאבדים את
 סבלנותם, אחדים מהם ניסו
 לרמוז לעני שרבי משה ממחר
 מאד, אך הוא רמוז להם להתרחק.
 לאחר שיחה בת עשר דקות
 התנצל רבי משה, לחץ את ידי
 הקבצן ונכנס סוף סוף למכונית.
 אחד התלמידים אזור עוז בנפשו
 ושאל את רבו מדוע לא הסתפק

בנתינת הנדבה לעני, ובאמירה
 שהוא ממחר ואינו יכול להקדיש
 זמן לשיחה? השיבו רבי משה,
 עליך להבין שהשיחה היתה
 חשובה לאדם זה הרבה יותר
 מאשר הכסף, מצוות הצדקה שלי
 כללה גם זאת, להראותו שאני
 מתעניין בדעותיו ושאינני כה
 עסוק מכדי להאזין לו. מוסיף
 ואומר בנו ר' דוד, אבי חס על זמנו
 ומעולם לא בזבו דקה, אולם אם
 אדם עני או מודאג שפך לפניו
 שיחו, במשך שעה תמימה יכול
 היה אבי להקדיש לו את השעה
 הנחוצה.

צדיק מושל ברוחו

מספרים על הרה"ק רבי ישראל
 ה"אהבת ישראל" זיע"א, שהיה
 מושל ברוחו ונוהר שלא לכעוס
 בכל מצב שהיה, ופעמים והיה
 מראה כעס מעושה רק מפנים
 ולחוץ. ומעשה באשה אחת
 שבאה אל הרבי בתחנונים
 ובצעקות שיתפלל ויברך את
 בעלה החולה, הדבר קרה לפני
 תחילת המנחה שהיה הרבי
 מקפיד מאד להתפלל לפני
 שקיעת החמה כהלכה. האשה
 בהפצרותיה לא הניחה לצדיק
 ללכת להתפלל, עד שיבטיח לה
 שתיוושע, הראה רבי ישראל
 פנים כעוסות והכריז בתקיפות:
 "בגלל שאת מפריעה לי ומפצירה
 כל כך", הנוכחים נבהלו מחשש
 פן יסיים הרבי דבריו במשפט
 קשה, אך תוך כדי דיבור סיים
 בנעימות ואמר "שתהיה לו
 רפואה שלימה".

תילולא דצדקיא

שבת קודש י"ב סיון
 רבי יצחק ב"ר שמשון כ"ץ מפראג
 (חתן המהר"ל - שפ"ד)
 הרה"ק רבי מנחם מענדל מבאר
 (תלמיד הבעש"ט - תקכ"ה)
 הרה"ק רבי אברהם מסלונים ב"ר נח (תשמ"א)

יום ראשון י"ג סיון
 רבי אפרים ב"ר יעקב מוילנא (שו"ת שער
 אפרים - תל"ח)
 הרה"ק רבי עזריאל ב"ר צבי מפליצק (עץ
 הדעת טוב - תלמיד המגיד - תקפ"ה)
 הרה"ק רבי יצחק אייזיק (חקל יצחק) ב"ר יוסף
 מאיר מספינקא (תש"ד)
 יום שני י"ד סיון
 הרה"ק רבי שלום ב"ר יחיאל מיכל מסטראזניץ
 תש"י

יום שלישי ט"ו סיון
 יהודה בן יעקב משבטי קה (ב"א ש"ד)
 יום רביעי ט"ז סיון
 הרה"ק רבי מרדכי מנחם מענדל מווארקו ב"ר
 ישראל יצחק (תרכ"ט)
 הרה"ק רבי שלום אליעזר מראצפרט הי"ד ב"ר
 חיים מצאנו (תש"ד)
 יום חמישי י"ז סיון
 הרה"ק רבי אהרן מקארלין ב"ר אשר (בית
 אהרן - תרל"ב)
 יום שישי י"ח סיון
 הרה"ק רבי ישכר דוב מראדושיץ ב"ר יצחק
 (תר"ג)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמילאל הכהן רבטובין שליט"א
 מח"ס "גם אני אודך" יומים יוסף תרס"ג על המעשים.

הלכות מוקצה (א')

א) אסרו חכמים לטלטל מקצת דברים
 בשבת כדרך שהוא עושה בחול, שלא יהיה
 טלטול בשבת כטלטול בחול, ועוד, שאפשר
 שיתעסק בכלים שמלאכתן לאיסור, ויבוא
 לידי מלאכה, ועוד, מפני שיהיה ניכר לכל
 האנשים ששבת היום, וגם אלו שלא עובדים
 בימות החול, ישבתו בשבת יותר, בזה
 שאינם מטלטלים כלים שלא לצורך.
 (רמב"ם הלכות שבת, פכ"ד, הי"ב, י"ג)
 ב) עוד טעם לאיסור מוקצה, מפני שהוא
 גדר שלא יבוא להוצאה מרשות לרשות
 (ראב"ד שם)
 ג) מוקצה מחמת חסרון כיס, [היינו שמחמת
 חשש הפסד, הוא מקפיד שלא לטלטלו,
 ומקצה אותו מדעתו]. אסור לטלטלו אפילו
 לצורך גופו, או מקומו. (שו"ע או"ח סימן
 ש"ח, סעיף א')

לע"נ

הרה"ק רבי שלום אליעזר מראצפרט הי"ד
 ב"ר חיים מצאנו זיע"א
 נלב"ע ט"ז סיון תנצב"ה

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז